

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/217/2018
Identifikačné číslo spisu: 3115211866
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3115211866.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P. W., bytom O. 8, zastúpenej JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokát so sídlom v Bratislave, Klincová 35, P. O. BOX 86, proti žalovanému JUDr. Otto Markech, správca úpadcu Peter Križan - MĀSKO, so sídlom v Hornej Strede, Kpt. Nálepku 336, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 20Cpr/4/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. marca 2018 sp. zn. 17CoPr/10/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. mája 2016 č. k. 20Cpr/4/2015-66 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že výpoveď z pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 1. mája 1999 v znení jej dodatkov medzi žalobkyňou ako zamestnankyňou a F. O. - MĀSKO, W. ako zamestnávateľom, ktorá bola daná žalobkyňi, je neplatná a pracovný pomer žalobkyne u zamestnávateľa trvá. Súd prvej inštancie zároveň žalobkyňi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 17,20 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre platnosť výpovede danej žalobkyňi žalovaným 30. decembra 2014. Pracovný pomer žalobkyne skončil uplynutím trojmesačnej výpovednej doby k 31. marcu 2015. V posudzovanej veci bol podľa súdu prvej inštancie ku dňu výpovede naplnený výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej aj „Zákonník práce“), podľa ktorého zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak sa zamestnávateľ zrušuje. Ku dňu dania výpovede nemusí byť podľa súdu prvej inštancie zrušený, ale musí už prebiehať proces zrušovania zamestnávateľa a pojem zrušenia zamestnávateľa nemožno stotožňovať s ukončením prevádzkovania podniku zamestnávateľa, ako to nesprávne interpretoval právny zástupca žalobkyne. Ukončenie prevádzky podniku súvisí a predchádza zrušeniu

samotného zamestnávateľa. Z dokazovania mal súd za preukázané, že ku dňu doručenia výpovede žalobkyne, bol na majetok zamestnávateľa žalobkyne vyhlásený konkurz a žalovaný, ktorý bol k tomu oprávnený titulom jeho správcovskej funkcie v zmysle § 88 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii rozhodol o ukončení prevádzkovania podniku úpadcu k 31. marcu 2015, a to z dôvodu stratovosti tejto prevádzky, čo bolo výslovne uvedené vo výpovedi. Súd prvej inštancie konštatoval, že z tohto dôvodu dal žalovaný výpovede všetkým zamestnancom úpadcu, teda nie len žalobkyni. Súd prvej inštancie uvádza, že hoci svedkyňa H. O. uviedla, že jej pracovný pomer bol z dôvodu zrušenia prevádzky podniku ukončený k 30. aprílu 2014, teda k neskoršiemu dátumu, ako u žalobkyne, nie je to významné, nakoľko aj pracovný pomer tejto svedkyne bol ukončený z rovnakého dôvodu ako u žalobkyne. Rozhodujúce podľa súdu prvej inštancie je, že ukončenie konkurzu bude mať podľa § 8 ods. 1 Živnostenského zákona za následok, že zamestnávateľ - úpadca nebude môcť prevádzkovať živnosť po dobu troch rokov po ukončení konkurzu, a živnostenský úrad z dôvodu tejto prekážky zruší živnostenské oprávnenie zamestnávateľa podľa § 58 ods. 1 písm. b/ zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon). Nie je teda podstatné, že zamestnávateľ má podľa výpisu zo živnostenského registra evidovanú pozastavenú podnikateľskú činnosť, keďže živnostenské oprávnenie mu bude odňaté po ukončení konkurzu. Podľa súdu prvej inštancie bolo preukázané, že ku dňu dania výpovede z pracovného pomeru bol začatý proces, ktorého výsledkom je faktické a následne aj právne ukončenie činnosti zamestnávateľa, pri ktorých činnostiach zamestnával žalobkyňu a z tohto dôvodu nemohol zamestnávateľ pridelovať žalobkyni prácu podľa pracovnej zmluvy.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. marca 2018 sp. zn. 17CoPr/10/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Zhodne so súdom prvej inštancie bol toho názoru, že v danej veci bolo z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne preukázané, a to svedeckými výpoveďami, že žalobkyni bola 30. decembra 2014 žalovaným doručovaná výpoveď, ktorú žalobkyňa odmietla prevziať. Uplatnený výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce považuje za dostatočne konkretizovaný tak, že ho nemožno zameniť s iným výpovedným dôvodom, pričom tento výpovedný dôvod je zrejмый aj zo skutkového vymedzenia „že podľa zákona č. 7/2005 Z.z. môže správca pokračovať v prevádzke len ak je schopný v lehote splatnosti uhrádzať pohľadávky proti podstate, čo nie je splnené, podnik v prevádzke vykazuje vyššie náklady ako výnosy a preto prevádzka podniku končí k 31.03.2015,“ z čoho podľa odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že dochádza k zrušeniu zamestnávateľa žalobkyne. Tak ako aj súd prvej inštancie správne uviedol, že nedôvodné sú tvrdenia žalobkyne, že tento výpovedný dôvod nemohol byť daný, keďže v podniku žalovaného až do 30. apríla 2015 pracovala svedkyňa O., teda v čase, keď mal byť žalovaný už zrušený. Termín, že sa zamestnávateľ zrušuje vyjadruje podľa odvolacieho súdu proces zrušovania zamestnávateľa, ktorý trvá určitú dobu a v žiadnom prípade tento pojem nepredstavuje ukončenie prevádzkovania podniku zamestnávateľa, ako sa nesprávne žalobkyňa domnieva. To, že skutočne postupne dochádzalo a došlo k zrušeniu pôvodného zamestnávateľa žalobkyne jednoznačne poukazuje fakt, že na majetok pôvodného zamestnávateľa žalobkyne bol s účinnosťou od 9. januára 2013 vyhlásený konkurz a naďalej prebieha speňažovanie majetku. Odvolací súd poznamenal, že navyš z aktuálneho výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že postupne boli zrušované viaceré prevádzkarne pôvodného zamestnávateľa žalobkyne a s účinnosťou k 1. augustu 2017 pôvodnému zamestnávateľovi žalobkyne zanikli posledné zo zostávajúcich oprávnení vo všetkých predmetoch podnikania a boli zrušené aj posledné prevádzkarne. Odvolací súd dodal, že tento proces by beztak nastal po ukončení konkurzu na majetok úpadcu. Konštatoval, že uvedený proces „zrušovania zamestnávateľa“ v čase dania výpovede žalobkyni bol začatý a s poukazom na tieto správne závery súdu sú potom nedôvodné námietky žalobkyne aj ohľadom postupu žalovaného ako správcu konkurznej podstaty úpadcu. Nedôvodná je podľa odvolacieho súdu aj námietka žalobkyne, že jej „údajná výpoveď“ nebola prerokovaná so zástupcami zamestnancov, keď z výsledkov vykonaného dokazovania (výsluchu svedkov) nepochybne vyplýva, že u zamestnávateľa nepôsobila žiadna odborová organizácia a žalobkyňa na preukázanie opaku neponúkla žiadny dôkaz.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, a to podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalobkyňa namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa obmedzil na konštatovanie správnosti

rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom neuviedol, ako skúmal, či na pracovisku pôsobila odborová organizácia, ktorá by mala inak výpoveď vopred prerokovať. Rozhodnutie považuje za svojvoľné a súd podľa nej nevykonal dostatočné dokazovanie a tým nedošlo k dostatočným skutkovým zisteniam. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobkyňa uviedla, že súdy sa nesprávne právne vysporiadali s otázkou existencie/neexistencie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce pre prípad, že zamestnávateľ síce vstúpil do konkurzu, ale správca konkurznej podstaty rozhodol o pokračovaní prevádzky podniku, pričom táto právna otázka podľa nej nebola v praxi dovolacieho súdu doposiaľ riešená. Žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že určí, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná a pracovný pomer trvá alebo aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhuje dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

12. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

15. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení rozhodnutí súdy citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd zrozumiteľným uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s

konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. K námietke žalobkyne, že odvolací súd neuviedol, ako skúmal, či na pracovisku pôsobila odborová organizácia, najvyšší súd uvádza, že odvolací súd sa s touto námietkou a dokazovaním tejto skutočnosti zaoberal, nakoľko konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania (výsluch svedkov) nepochybne vyplýva, že u zamestnávateľa nepôsobila žiadna odborová organizácia a žalobkyňa na preukázanie opaku neponúkla žiadny dôkaz.

17. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu namietala (aj) neúplné zistenie skutkového stavu, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a správnosť jeho právnych záverov, teda právne posúdenie veci odvolacím súdom.

18. Vo vzťahu k dovolacej argumentácii žalobkyne ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnej právnej interpretácii právnych predpisov, či zisťovania skutkového stavu a vyhodnotenia dokazovania najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t.j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

19. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd dovolanie žalobkyne v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

20. Žalobkyňa podala dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, namietajúc, že súdy nesprávne právne vyriešili otázku: „existencie/neexistencie výpovedného dôvodu podľa § 63 písm. a/ Zákonníka práce pre prípad, že zamestnávateľ síce vstúpil do konkurzu, ale správca konkurznej podstaty rozhodol o pokračovaní prevádzky podniku.“

21. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

22. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobkyne riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil

od ustáľenej rozhodovacej praxe dovolacieho su´du, či je táto otázka riešena´ dovolacím su´dom rozdielne alebo nebola riešena´. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto do´vodu aj konkrétne označene´ jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací su´d odklonil, riešiacie otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho su´du alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho su´du riešena´.

23. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

24. Najvyšší súd poukazuje na to, že existenciu výpovedného dôvodu treba posudzovať vo vzťahu k okamihu dania výpovede zo strany zamestnávateľa, t.j. kedy bola žalobkyni doručená výpoveď, a to 30. decembra 2014. Žalobkyňou namietaná situácia, ktorá podľa žalobkyne riešená nebola, by sa vzťahovala na moment, kedy správca konkurznej podstaty rozhodol o pokračovaní v prevádzke podniku, v predmetnom spore 19. marca 2013 a zároveň by dal žalobkyni výpoveď z dôvodu § 63 ods. 1 písm. a/ ZP, ale pokračoval by ďalej v predmetnej činnosti a to v prevádzkovaní podniku. Najvyšší súd poznamenáva, že nastolená otázka je skutkovou otázkou, nakoľko ide o posúdenie, či vzhľadom na skutkový stav bol daný dôvod výpovede v situácii, keby bola žalobkyni daná výpoveď v čase rozhodnutia správcu konkurznej podstaty o prevádzkovaní podniku a jeho následnom prevádzkovaní. Ide o otázku existencie príčinnnej súvislosti medzi príčinou a následkom. Jej existencia sa musí preukázať na podklade skutkových zistení obstaraných v procese dokazovania.

25. Správnosť súdmi riešených skutkových otázok však nemožno byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací su´d je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací su´d (§ 442 CSP).

26. Možno uzavrieť, že žalobkyňou naformulovaná otázka nie je otázkou právnou, ale ide o skutkovú otázku, ktorej posúdenie vždy závisí od konkrétnych okolností prípadu. Argumentácia dovolateľky vo vzťahu k dovolaciemu do´vodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho su´du a su´du prvej inštancie, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybnovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím su´du nie je možné podľa CSP vymedziť dovolací do´vod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho do´vodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím su´dom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho su´du táto argumentácia v dovolaní žalobkyne absentuje. Žalobkyňa sa de facto domáha opätovného právneho posúdenia ňou tvrdeného skutkového stavu v jej prospech. Take to tvrdenia nemožno považovať za právne otázky vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom.

27. Uplatnený dovolací dôvod tak žalobkyňa nevymedzila spôsobom vyplývajúcim z § 431 až § 435 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd dospel preto k záveru, že nebol tak splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

29. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.